

NORGES HØYESTERETT

Den 2. april 2004 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2004-00661-A, (sak nr. 2003/1604), straffesak, anke,

I.

A

(advokat Kjell Holst Sæther)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(førstestatsadvokat Petter Nordeng)

II.

B

(advokat Erling O. Lyngtveit)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(førstestatsadvokat Petter Nordeng)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Gussgard**: Sakens hovedspørsmål er om forsøk på bistand til hvitvasking av penger er straffbart. Det viste seg at pengene ikke eksisterte. Videre er det spørsmål om mangelfulle domspremisser og straffutmåling.
- (2) Sandnes tingrett avsa 14. oktober 2002 dom, der domsslutningen for A og B, har denne ordlyd:

- ”1. A, f. 000044, dømmes for overtredelse av strl § 317 tredje ledd jf. første ledd jf. § 49, strl § 271 jf. 270 første ledd nr. 1, strl § 183 og strl § 276 jf. § 275 alt sammenholdt med strl § 62 til fengsel i 2 – to – år og 9 – ni – måneder
2. Saksomkostninger ilegges ikke.
3. B, f. 000041 dømmes for overtredelse av strl § 317 tredje ledd jf. første ledd jf. § 49, strl § 271 jf. § 270 første ledd nr. 1 jf. annet ledd og strl § 183 alt sammenholdt med strl § 12 nr. 3 a og § 62 til fengsel i 1 – et – år og 6 – seks – måneder.

Til fradrag i straffen går 3 – tre – dager for utholdt varetekt.

4. Saksomkostninger ilegges ikke.”

- (3) Anker fra A og B ble fremmet for Gulating lagmannsrett bare for så vidt de gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for tiltalebeslutningens post I, forsøk på heleri. Fullstendige anker over domfellelsene for øvrig ble nektet fremmet. Lagmannsretten avsa dom 9. oktober 2003 med denne domsslutning:

”1. A, født 00.00.1944, dømmes for overtredelse av strl. § 317, 3. ledd, jfr. 1. ledd, jfr. § 49, jfr. strl. § 62, 1. ledd til en straff av fengsel i 2 – to – år og 6 – seks – måneder som en fellesstraff med den rettskraftige del av Sandnes tingretts dom av 14. oktober 2002.

Fullbyrdelsen av 1 – ett – år av fengselsstraffen utsettes i medhold av strl. §§ 52–54 med en prøvetid på 2 – to – år.

2. B, født 00.00.1941, frifinnes for overtredelse av strl. § 317, 3. ledd, jfr. 1. ledd, jfr. § 49.

For de forhold som er rettskraftig avgjort ved Sandnes tingretts dom av 14. oktober 2002 fastsettes straffen til fengsel i 1 – ett – år. Fullbyrdelse av 90 – nitti – dager av fengselsstraffen utsettes i medhold av strl. §§ 52–54 med en prøvetid på 2 – to – år. Han tilkommer fradrag ved soning av straffen med 3 – tre – dager for utholdt varetekt, jfr. strl. § 60, 1. ledd.”

- (4) Lagmannsrettens dom er avsagt under dissens for så vidt gjelder A. En av lagdommerne stemte for at han måtte frifinnes for forsøk på heleri.
- (5) Jeg nevner at også C var tiltalt for samme bedrageriforhold. Han ble domfelt i tingretten, men frifunnet i lagmannsretten.
- (6) A har anket over lagmannsrettens lovanvendelse under skyldspørsmålet, subsidiært over saksbehandlingen – mangelfulle domsgrunner – og over straffutmålingen.
- (7) B har anket over straffutmålingen. Under ankeforhandlingen for Høyesterett er det utenfor anken gjort gjeldende at tingrettens dom må oppheves på grunn av saksbehandlingsfeil – mangelfulle domsgrunner.
- (8) Saksforholdet i den del av saken som lagmannsretten behandlet, er meget omfattende. Jeg viser til fremstillingen i dommen og nøyer meg med en kort oversikt over saksforholdet, slik dette fremgår av lagmannsrettens dom. Jeg tar utgangspunkt i tiltalen for lagmannsretten mot A, B og C. Gjerningsbeskrivelsen for forsøk på heleri lyder slik:

”Selskapet X i Sandnes, hvor A var administrerende direktør og C var styreformann, mottok i juli 2000 et brev fra nigeriansk statsborger D, der D ba om bistand til å få overført fra Nigeria til Norge i USD 17 millioner i kontanter. Av beløpet skulle 25 % tilfalle A og/eller selskapet X som betaling for bistanden. Pengene (USD 17 millioner) var tilsynelatende (**) utbytte av en straffbar handling.

A, C og B ytet følgende bistand til å sikre USD 17 millioner:

a) A, B, C(**)

I løpet av august/september 2000 åpnet A, C og B en konto, kontonummer 0000000, tilhørende selskapet X i Deutsche Bank, Celle i Tyskland, for det formål å motta USD 17 millioner i kontanter fra Nigeria.

b) A (**)

Onsdag 13. september 2000 i Amsterdam i Nederland overleverte E på oppdrag fra A USD 70.000 i kontanter til en nigeriansk statsborger. Pengene skulle benyttes til kjøp av et kjemikalie som skulle anvendes til å rense pengesedler (USD 17 millioner), før beløpet ble overført til Norge.”

- (9) Henvendelsen fra Nigeria kom på engelsk som e-mail. Det fremgår av den at D er enke etter det ”avdøde nigerianske statsoverhodet, general Sani Abacha”, og at hun satt med USD 17 millioner i kontanter, som hun ville investere i Norge. Det heter videre i norsk oversettelse:

”Pengene kom som et resultat av en inntjeningskontrakt mellom min mann og et russisk selskap i forbindelse med vårt lands prosjekt ”Ajaokuta Steel Plant” på flere milliarder dollar. De russiske partnerne returnerte min manns andel, hvilket er ovenstående sum, etter hans død.

Nå har den sivile regjeringen i Nigeria styrket sin etterforskning av min manns finansielle ressurser, noe som har resultert i at samtlige av våre konti er blitt stengt, både lokalt og internasjonalt, samtlige av våre forretningsbevillinger er trukket tilbake og min eldste sønn (-) er blitt arrestert. På grunn av dette, tok jeg raskt affære for å få tatt ut disse pengene fra en av våre finans institusjoner før denne ble stengt. Jeg har deponert disse pengene hos et privat sikkerhetselskap i ett av de vestafrikanske landene nærmest Nigeria med hjelp av noen offentlige tjenestemenn som forholder seg lojale til min avdøde mann.

Det fantes aldri noen oversikt med hensyn til pengene, som heller ikke kan spores av regjeringen fordi det ikke finnes noen dokumentasjon som viser at vi har mottatt slike midler fra det russiske selskapet.

På grunn av situasjonen her i landet og regjeringens holdning til min familie, kan jeg ikke gjøre bruk av disse pengene i Afrika, og derfor søker jeg hjelp med å overføre pengene for investeringsformål, som du vil være ansvarlig for å overse.”

- (10) Med hensyn til investeringene lyder den engelske teksten: “for investment which will be supervised by you”.
- (11) Avsenderen var villig til å betale 25 % av det totale beløpet for assistansen, hvilket skal tilsvare ca. NOK 40 millioner den gang.
- (12) A oversendte brevet til C som var høyesterettsadvokat og styrets formann, og til hovedaksjonæren, F. F oppfattet brevet som et ”nigeriabrev”, som han hadde mottatt en rekke ganger tidligere, og meddelte A at han måtte se å kaste brevet i papirkurven.
- (13) Etter å ha hatt kontakt med en forretningsforbindelse i Dubai, som underbygget at prosjektet var seriøst, gikk A likevel videre med henvendelsen og kontaktet C. C har forklart at han ga uttrykk for at dette var svindel, mens A var av en annen oppfatning.
- (14) A hadde kontakt med Abacha-familien om åpning av en konto i en tysk bank. I denne forbindelse engasjerte han B som drev konsulentvirksomhet. A orienterte ham om at det dreiet seg om et seriøst prosjekt, og at C gikk god for det. Han fikk se mailen fra 7. juli 2000.

- (15) A forsøkte å få en forretningsforbindelse i Tyskland til å være kontaktperson mot et vederlag på ca. USD 200 000. Vedkommende ønsket ikke å involvere seg i dette, og det ble til at B skulle dra til Tyskland, treffe en kurer som skulle komme med USD 17 millioner, og bidra til at pengene ble satt inn på konto i en tysk bank. Det ble reservert et kontonummer for X i en bank i Celle. B, med bistand av en person ved navn G, skulle motta pengene 25. august 2000. Etter noe ugreie møtte de denne dato to nigerianere som sa at de ikke hadde hele beløpet med seg, og som dessuten krevde USD 5 500 til dekning av kostnader i henhold til et fraktbrev for å frigi det beløpet de anga å ha i et hus tilhørende den nigerianske ambassaden.
- (16) G anså fraktbrevet som en forfalskning og mente at den nigerianske mafiaen sto bak. Han fant ut at det nevnte huset ikke eksisterte, og han advarte både B og A.
- (17) B dro på ferie til Frankrike samme dag som han kom tilbake fra Tyskland. Han sa seg villig til å dra via Bremen for å treffe representanter for Abacha-familien en gang til. USD 5 500 ble overført til en konto som B opprettet i en bank i Bremen. Han skulle da få se de 17 millionene. På et pensjonat fikk han se en bunke med svarte sedler, hvorav en seddel ble tatt ut og dyppet i en væske. Den ble da ren og fremsto som en 100-dollarseddel som senere ble vekslet til DM i en bank. B fikk opplyst at alle de 17 millionene besto av slike svarte sedler, og at det måtte kjøpes kjemikalier til rensingen. Dette ville koste USD 70–80 000, og pengene måtte X skaffe.
- (18) A hadde vanskeligheter med å skaffe beløpet, og han ble på ny advart mot å ha noe mer med nigerianerne å gjøre. Gjennom lån fra private og et urettmessig uttak på 110 000 kroner fra Safe Supplys bankkonto, klarte han til slutt å skaffe USD 70 000. Uttaket er grunnlaget for at han er dømt for utroskap. En forretningsforbindelse påtok seg å sørge for at pengene i kontanter ble overlevert en dr. Garba i Amsterdam. Garba kom ikke til avtalt tid og sted. Pengene ble senere overlevert en afrikaner mot at nordmannen fikk en liten flaske med noe væske i. Han ble senere kontaktet av afrikanere som sa at han hadde levert pengene til feil person. Verken han eller B var villig til å reise til Tyskland igjen.
- (19) Resten av historien fremgår av tingrettens dom.
- (20) Tingretten gir en redegjørelse for bedrageriet og bruken av falsk dokument. Forholdet var at A var blitt lovet at hans utgifter til reisevæske skulle bli erstattet. B reiste igjen til Tyskland og fikk overlevert en sjekk pålydende USD 369 124 og et brev til A om hvor stor del av beløpet han selv kunne beholde. USD 200 000 skulle tilbakeføres til en navngitt person og brukes til betaling for rensing av pengene. USD 79 000 skulle betales inn på den kontoen som B hadde opprettet i Bremen, og videreføres til nigerianerne når X hadde mottatt USD 17 millioner.
- (21) A hevet sjekken 10. oktober 2000 til tross for at han fant det overveiende sannsynlig at den var falsk. Banken krediterte hans konto, og han forholdt seg deretter slik nigerianerne ønsket. Ca. 2,8 millioner kroner ble brukt til betaling av gjeld. Sjekken ble imidlertid avvist og returnert som falsk – trukket på en bank som ikke eksisterte på utstedelsestidspunktet. A er dømt for dette, og B er dømt for medvirkning til sjekkbedrageriet.

- (22) Historien avsluttes med at B igjen reiste til Tyskland. Han følte seg truet under oppholdet og fant å måtte samtykke i å overføre innestående på kontoen i Bremen, DM 150 000, til en konto som nigerianerne oppga. Så reiste han hjem, men dro tilbake kort tid etter for å få de 17 millionene. Etter krav fra nigerianerne brakte han med seg to ekte Rolexur som gavet til dem som hadde rensset pengene. Han ga fra seg urene 23. oktober 2000 og ble arrestert 25. oktober av tysk politi.
- (23) A har i korthet anført:
- (24) Saken dreier seg om et utjenlig forsøk der det ikke var mulig å fullbyrde forbrytelsen i og med at lagmannsretten har lagt til grunn at de 17 millionene USD ikke eksisterte. Objektet for den handlingen som er straffbar etter straffeloven § 317, er "utbytte av en straffbar handling", og noe slikt utbytte finnes ikke. Skyldkravet kan da ikke anses oppfylt, jf. straffeloven § 42 første ledd. Saken atskiller seg fra andre saker i rettspraksis om utjenlige forsøk ved at det der har eksistert et objekt som den straffbare handlingen kan knyttes til, og det har dreiet seg om straffverdige forhold. Det gjør det ikke i denne saken, og forholdet kan da ikke anses straffbart.
- (25) Videre anføres at lagmannsrettens domsgrunner er mangelfulle når det gjelder grunnlaget for rettens konklusjon om at han har hatt fullbyrdesforsett. For at det skal foreligge, må det finnes bevist at han var klar over, eller holdt det for overveiende sannsynlig, at pengene var utbytte av en straffbar handling. Domsgrunnene gir ikke dekning for en slik konklusjon, i ethvert fall er dette uklart. Det bemerkes at Høyesterett selv kan ta stilling til hvordan e-mailen av 7. juli 2000 skal forstås, jf. Rt. 1997 side 846.
- (26) Det er også et spørsmål om ikke hans handlinger ligger innenfor det allment akseptable, hensett til det bedrageriet han ble utsatt for. Ut fra den alminnelige rettsstridsreservasjon må dette i så fall kunne føre til at forsøket ikke anses straffbart.
- (27) Lagmannsrettens straffutmåling anses uansett for streng.
- (28) B har i korthet anført:
- (29) Utenfor anken gjøres gjeldende at tingrettens domspremisser er mangelfulle når det gjelder den subjektive siden av skyldspørsmålet for medvirkning til bedrageri og bruk av falsk dokument. Det synes som tingretten har ansett det tilstrekkelig for domfellelse at han mottok den falske sjekken i Tyskland og sendte den til A. Han ga imidlertid samtidig uttrykk for at han mente den var falsk, og noe mer kan ikke kreves av ham. Han kunne verken beholde sjekken eller ødelegge den, og han kan ikke være ansvarlig for at A presenterte sjekken i banken uten å opplyse om mistanken.
- (30) Dette må føre til at tingrettens dom oppheves. Subsidiært anføres at straffutmålingen er for streng.
- (31) *Aktor* har vist til teori og rettspraksis og har nedlagt påstand om at begge ankene forkastes.
- (32) *Jeg er kommet til at anken fra A ikke kan føre fram. For Bs vedkommende mener jeg at tingrettens dom bør oppheves for så vidt han er dømt for medvirkning til grovt bedrageri og dokumentfalsk.*

- (33) Heleribestemmelsen i straffeloven § 317 rammer den som ”mottar eller skaffer seg eller andre del i utbytte av en straffbar handling, eller som yter bistand til å sikre slikt utbytte for en annen”. A er dømt for forsøk på en slik bistandshandling, og saken gjelder det som i teori og rettspraksis er omtalt som ”utjenlig forsøk”. Lagmannsretten la til grunn at de 17 millioner USD ikke eksisterte.
- (34) As prinsipale anførsel er at hans forsøkshandling ikke er straffbar fordi noen fullbyrdet forbrytelse ikke kunne gjennomføres når det ikke fantes noe utbytte å sikre.
- (35) Både rettspraksis og teori viser klart at det i norsk rett blir lagt til grunn et subjektivt forsøksprinsipp. Jeg kan som eksempel vise til Bratholm, Straff og samfunn, 1980, side 337, der han blant annet skriver:

”Med utjenlig forsøk siktes til handlinger som umulig kunne føre til målet, f.eks. fordi man ikke skyter på et levende menneske, eller fordi man ikke bruker farlig ammunisjon. Slike forsøk kan kalles absolutt utjenlige, i motsetning til de relativt utjenlige. De sistnevnte forsøk innebærer en fare, men p.g.a. uforutsette omstendigheter (eventuelt ved at gjerningsmannen trer tilbake, jfr. § 50) fullbyrdes ikke handlingen. Noen skarp grense mellom de absolutt og de relativt utjenlige forsøk er det ikke.

Enten det er tale om den ene eller annen type forsøk, rammes de av straffeloven. Dette følger av formuleringen ”tilsiktetes påbegynt” i § 49. Uttrykket ble brukt for å gjøre det klart at også absolutt utjenlige forsøk skulle rammes, se SKM s. 93.”

- (36) Fra rettspraksis nevner jeg en eldre dom i Rt. 1932 side 1034, der det ble konstatert at straffbarheten av et forsøk ikke var avhengig av ”om handlingen i sig selv var tjenlig, men alene av om den av angjeldende ansaas for tjenlig”. En nyere dom finner vi i Rt. 1984 side 1320. Den gjaldt forsøk på fremstilling av amfetamin, og retten uttalte at forsøket var straffbart, også om det ikke kunne lykkes.
- (37) Lagmannsretten har lagt til grunn at As forsøk på å bistå nigerianerne med å sikre USD 17 millioner, er straffbart selv om disse pengene ikke fantes. Dette bygger etter min mening på en korrekt forståelse av straffeloven § 49. Det som er fremholdt i rettspraksis og teori om at også absolutt utjenlige forsøk kan være straffbare, bygger på en tolking av denne bestemmelsen, og må gjelde også i vår sak. Jeg ser ingen prinsipiell forskjell mellom saksforholdet i denne saken og i de sakene der det har eksistert et eller annet fysisk objekt som det utjenlige forsøket har hatt tilknytning til.
- (38) Subsidiært har A anført at lagmannsrettens dom må oppheves fordi premissene må anses mangelfulle i relasjon til vurderingen av hans kunnskap om at beløpet på USD 17 millioner stammet fra en straffbar handling.
- (39) Lagmannsrettens flertall har ansett det bevist ”utover enhver rimelig tvil at A holdt det for sikkert eller overveiende sannsynlig, etter å ha forhandlet med afrikanerne, at det var tale om penger som er utbytte fra straffbare handlinger”. Dette angir et korrekt vurderingstema. Som begrunnelse har flertallet pekt på oppdragets karakter og den fortjeneste som X skulle oppnå for ”et lite bidrag som besto i å motta kontanter og opprette en konto for overføring av pengene til Norge”. Som nevnt var det tale om en godtgjørelse på ca. 40 millioner norske kroner.

- (40) Foruten den fatale mailen fra juli 2000, hadde lagmannsretten hørt forklaringer fra medtiltalte og vitneforklaringer fra sentrale personer i hendelsesforløpet. Det er gitt en omfattende redegjørelse for saksforholdet, og jeg kan ikke se at det er grunnlag for anførselen om at lagmannsrettens premisser må anses mangelfulle. Hvilke bevis retten har bygget på, belyses også av mindretallets votum.
- (41) Jeg kan heller ikke se at en rettsstridsreservasjon kan gi grunnlag for frifinnelse. Argumentasjonen på dette punkt står for meg som uklar. Hovedpoenget synes å være at det ville være urimelig å reagere med straff i et tilfelle som dette. Jeg finner det tilstrekkelig å vise til det jeg har sagt om at også utjenlige forsøk kan være straffbare. For øvrig ser jeg det ikke slik at det bedrageriet A har vært utsatt for, på noen måte gjør hans handlemåte akseptabel.
- (42) Det gjenstår å ta stilling til straffutmålingen.
- (43) Utbytteheleri er et stort problem internasjonalt. A har stilt til rådighet både tjenesteytelser og store kontantbeløp for å bistå med hvitvasking av USD 17 millioner. Selv om det er et utjenlig forsøk som skal vurderes, må dette anses som en svært alvorlig sak. Jeg legger også vekt på at hans villighet til å ta den risiko det innebar å bistå nigerianerne, medvirker til at bedragerier av denne art vil kunne fortsette. Straffen skal også omfatte dom for grovt bedrageri med en falsk sjekk på USD 369 124 overfor en bank, og utroskap mot X.
- (44) Etter min vurdering er den straffen lagmannsretten har utmålt, i hvert fall ikke for streng, men ut fra den spesielle karakter saken har, finner jeg å kunne slutte meg til lagmannsrettens vurdering. Jeg er enig i at tidsmomentet får betydning, og jeg er også enig i at domfeltes personlige forhold kan tillegges en viss vekt. Det er opplyst at saken førte til at A mistet sitt arbeid, han er separert, har helseplager og er uføretrygdet.
- (45) Anken fra A blir etter dette å forkaste.
- (46) Jeg går da over til å se på anken fra B.
- (47) Som nevnt er det utenfor anken anført at tingrettens dom må oppheves på grunn av mangelfulle domsgrunner ved vurderingen av den subjektive side av skyldspørsmålet for medvirkning til det grove sjekkbedrageriet som han er dømt for. Tingretten skriver om dette:

”Retten finner videre tilstrekkelig bevist at B medvirket ved at han mottok den angjeldende sjekk i Bremen. Retten har i bevisvurderingen lagt vekt på at B var godt orientert om saken. Han var klar over at det var betalt ut 70 000 USD ... til noen nigerianere og at beløpet skulle benyttes til kjøp av kjemikalier, samt at det i ettertid ble påstått at pengene var utbetalt til feil person. Han var klar over at nigerianerne angivelig ikke selv hadde penger som kunne benyttes til kjøp av kjemikalier. B har erkjent at han på dette tidspunkt ikke hadde tro på nigerianerne og at han var så bekymret under møter med nigerianerne og han ikke ønsket å møte dem på steder der var lite folk. B erkjente i retten at han ikke trodde sjekken var ekte. Han tok likevel imot sjekken og videresendte den til Norge. Han oppfattet det slik at sjekken var avgjørende for at A skulle få dekket utgiftene som var påløpt. Retten finner at B med overveiende sannsynlighet trodde sjekken var falsk og at han ved sin aktivitet forsettelig har medvirket til bedrageri.”

- (48) Det jeg savner her, er rettens syn på spørsmålet om B visste eller fant det overveiende sannsynlig at A ville benytte sjekken som ekte. Det er mulig retten har ment å si noe om det i setningen om at B oppfattet sjekken som avgjørende for at A skulle få dekket sine utgifter. For meg står ikke dette som et tilkjennegivende av at retten har ansett kravet til subjektiv skyld hos gjerningsmannen oppfylt, og det viser heller ikke om skyldkravet er riktig forstått. Jeg nevner også at det i forbindelse med straffutmålingen sies at "hans medvirken var begrenset til å ta imot sjekken for å sende den videre". Dette gjør ikke klarheten mindre.
- (49) I anken til Høyesterett er det anført at B sendte sjekken og samtidig uttrykte sin skepsis til denne "slik at A kunne foreta de nødvendige undersøkelser for å avdekke om sjekken var ekte eller ei". Det fremgår ikke av dommen hva B eller A måtte ha forklart om forholdet. Så vidt jeg kan se, er det jeg har sitert, det eneste som belyser spørsmålet om subjektiv skyld.
- (50) Det er lagmannsrettens avgjørelse som er gjenstand for prøvelse i Høyesterett, og normalt kan Høyesterett bare prøve ankegrunner som er behandlet av lagmannsretten. Jeg viser til Rt. 1997 side 1637, der det også sies at dette synspunktet i enkelte sammenhenger nok må modifiseres. Rettssikkerhetsmessige hensyn tilsier det, og etter min mening gjør dette seg gjeldende i vår sak. Jeg kan for øvrig vise til Rt. 2003 side 453 og Rt. 2003 side 179.
- (51) Jeg anser klarheten ved om det subjektive vilkår for straff er oppfylt som så stor at tingrettens dom bør oppheves for B, jf. straffeprosessloven § 342 annet ledd nr. 4, jf. § 343 annet ledd nr. 8. Jeg peker også på at han ble frifunnet for heleri i lagmannsretten, og det kan være et spørsmål hvordan sjekkbedrageriet ville blitt vurdert i lys av denne frifinnelsen. Det er svært lenge siden dommen ble avsagt, og det må føre til at også hovedforhandlingen oppheves.
- (52) Likeledes må lagmannsrettens straffutmåling for B bli å oppheve.
- (53) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Anken fra A forkastes.
2. Tingrettens dom med hovedforhandling oppheves for så vidt B er domfelt etter straffeloven § 271 jf. 270 første ledd nr. 1 jf. annet ledd og straffeloven § 183.
3. Lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2 annet ledd, oppheves.

- (54) Dommer **Flock:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (55) Dommer **Stabel:** Likeså.
- (56) Dommer **Rieber-Mohn:** Likeså.

(57) Dommer **Dolva:** Likeså.

(58) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Anken fra A forkastes.
2. Tingrettens dom med hovedforhandling oppheves for så vidt B er domfelt etter straffeloven § 271 jf. 270 første ledd nr. 1 jf. annet ledd og straffeloven § 183.
3. Lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2 annet ledd, oppheves.